

VENO TAUFER: KRST

prinese Črtomira lahka ladja,
od tega, kar raste pri njega gradi,
od čede, žita in novine sadja.

Prešeren, KRST

Po imenih vz-nika iz niča in se vanj
iz-teka po-sam-ezno bivajoče, ki je bit.

Al. Kermauner, ČLOVEKA ČLOVEČIM II

I. Slap

kolo sonca počasi tre pesek teme zažari kolo završi
vrtinec zasipa kolo vse dalj temna sonca
vrte os na vse osne strani tone v pesek
góra na tème v sinje dno se s temenom povezne na goro
kamenčki plezajo listi se vzdigujejo korenine
zašuštijo sape vse bolj se razmikajo stene
se razpočijo veter plane
kam kje kod je gor kod je dol
gora se postavi
nebo se položi
veter pade voda
dol
pod
spod
zelen je grob
veter udari
z glavo ob rob
kaplje kaplja
rodi
porod
krik
kaplje prši
zoper kamen zoper korenine rob
prši krik na vse strani se plodi veter
kam je kje je kod je gor kod je dol

v vrtinec se vzdiguje
gora in svod počasni sprevod
plešoči sprevod glasna procesija
zgoraj gladka sinjina spodaj gladka gladina
kam veter kamenje veje kod kaplje kje grob šumi
kje spod kje gor krik v nemi prosojnosti vmes domovina
pletejo mrežo sledov se vzdigujejo sence padajo
mreže sledov plešejo sence mreže sledov love krik

II. Bogomila

posode na polici zraka
zvenijo vaška situla kupa kozarec od marmelade
siv čas se pretaka
na dno globoko grla bokov korakov pađe pađe

prazna tisti hip ko so usta rob
svetlobe nedeljskega večera in nad njim dojki
upogibajoči se peruti ptice ki zateglo toži
gor čez izaro

v ponedeljek zazvene ob zori
na telesu številčnice ur
nihalo tiktaka v otrocih

včasih slišiš kako se nataka šum
in ko pokrova krste roki
z dvema prgiščema upa zagrebata obup

III. Duhovni

v začetku je bil hrup
ki je bil molk
razumela sta dlan in poljub

čredam njunih teles je postalo tesno
da se ne bi zgubil
se je prestrašil na jasadah sred gozdov

rekel ji je da jo ljubi
senca besede se ji je zvila
okrog telesa in na slepi in gluhi

gladini njegove zenice je odkrila
da je lepa in spomin na dan in noč
je splašil pticam v njenem ušesu krila

*stegnila je za njimi rokó
in mu dala senco ptičjega leta
potem sta se ljubila kakor некоč*

*zdaj čredam njunega telesa
je strah zamejil domačijo
da smrt noči dan rojeva*

*in kadar se nad njima preletijo
ptičje jate sence svojih potov
na njunih obličjih zapustijo*

*in tako vsak ščinkavec škrjanec škorec
znanivec vremena je nad domačijo
dasi dneva vsak dan je na veke vekov konec
ostaja domovina naš KOZOL C*

IV. Črtomir

*vsaka noč je drsenje pod gladino
poslušanje ko dež razmaka kup časopisov
dokler ne gre v skodelici jutra večnost mimo
sonce vzide in odpre rezilo*

*tvoj obraz zbudi košček kovine
začutiš kako čuti utrip tvoje žile
oko zasliši roko jezik čas otiplje
razveseliš se življenja britve*

*v njej se zrcali tvoja podoba
in svet jo snažno obkroža
vse bliže se obračáš sred sveta*

*v sami konici s tabo svetovja
nenadoma mogočen da pokončáš
kar bo pokončano če pokonča*

V. Jezero

*čolnič leti ko v zraku urna ptica
breg in sonce obstaneta blagoslovljena
čolnič čuti moč in zelena krila
ptica nastavlja nebu ogledala vesla
oko kroži da mirujoči svet prebiva*

v njem ta hip ko se odpira veka
da spod nje rodi se veter udarce šteje
krila in vesla bregu in soncu meri meje

k bregu spomin najbrž je plaval ko se je nagnil nenadoma pred njim
sredi dima se je sonce čisto približalo rdeče od ilovice tolmuna ko
me je učil plavati ne bom pozabil vidre ki sem jo ubil na svojem bregu
jezera je bilo sonce na nebu in najbrž za njim vsa ozvezdja večera
čeprav sva čutila kako trgava bršljan vesolja ko sem te učil plavati
sem te vzel daleč v samoto valova kakor telo premagujeta čas od enega
k drugemu z besedami hrepenenje učiva plavati najbrž ni pregloboko
dno in čeprav je tesnobno prozorno nebo se sama zlekneva mednju

čolnič in ptica hitita
in njune udarce na najinih licih
hladi veter ki ju podpira
ko morava glavi v naporu skloniti
čutiva v rokah kako se voda upira
s kapljicami se škropiva ko ribi
z očmi polnimi vode plavava sredi smeha
med čolnom in ptico ne vidiva sonca ne brega